

Arrest

nr. 281 792 van 14 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 25 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 17 november 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 19 september 2022 de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, diende op 19 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 september 2022 werd de beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.2. Op 17 november 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 18 november 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 19/09/2022

Overdracht CGVS: 05/10/2022

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier.

U had een eerste persoonlijk onderhoud in het Transitcentrum Caricole via videoconferentie op 13 oktober 2022 van 14 uur tot 17.55 uur (CGVS I). De protection officer van het Commissariaat-generaal en de tolk die het Arabisch machtig is, bevonden zich in de gebouwen van het CGVS. Op 21 oktober 2022, van 9 uur tot 12.04 uur, had u een tweede onderhoud via videoconferentie in het Transitcentrum Caricole (CGVS II). Uw advocaat was gedurende het volledige onderhoud aanwezig bij u in het Transitcentrum Caricole, terwijl de protection officer en de tolk Arabisch zich in de gebouwen van het CGVS bevonden.

A. Feitenrelaas

U hebt de Egyptische nationaliteit, bent geboren op 5 april 1999 in Sohag en bent een koptisch-orthodoxe christen. U groeide op in een koptisch-orthodox gezin bestaande uit uw ouders, uw jongere broer en zus in het dorp Al Gherizat in de provincie Sohag. U liep er school en maakte deel uit van de koptisch-orthodoxe kerkgemeenschap waar u voor u in 2017 misdienaar werd, hulp bood in de kerk en daarnaast voedsel, kleren en of geld uitdeelde aan armen in het dorp. In juni 2015 worden u en uw jongere broer W. tijdens een voedselbedeling met messen aangevallen door een groep van 5 à 6 mannen behorende tot de Moslimbroeders, onder wie A. A. en A. M. U loopt daarbij een breuk aan de u arm op die moet worden geopereerd en verblijft gedurende 55 dagen in het ziekenhuis. Eerst komt u terecht in het plaatselijke ziekenhuis, nadien wordt u overgeplaatst naar het politieziekenhuis van Ashurta. U en uw broer dienen een klacht in bij de politie, waarvan een proces-verbaal wordt opgemaakt. De twee mannen in kwestie worden aangehouden maar al snel op borg vrijgelaten. Wanneer u uit het ziekenhuis wordt ontslagen besluit u uit veiligheidsoverwegingen niet langer in het dorp te verblijven en gaat naar Asiut. Ook uw broer had het dorp vrijwel meteen na het incident verlaten en was naar familie in Alexandrië gegaan. De volgende jaren verblijft u telkens op andere plaatsen, soms bij familieleden en voor werk. U keert af en toe nog terug naar het dorp, wanneer u A. A. en A. M. er niet zijn. In 2018 komt het opnieuw tot een confrontatie met de twee mannen wanneer u op een markt bent in Asiut samen met de neven van uw vader. Opnieuw wil men u aanvallen maar de neven en andere omstaanders slagen er in u te beschermen. In datzelfde jaar worden de mannen bij verstek veroordeeld tot drie jaargevangenisstraf door een rechtbank in Sohag aangezien ze onvindbaar zijn. Enkel uw advocaat is aanwezig bij de veroordeling. Er vinden tussen 2015 en 2019 nog andere minder ernstige incidenten plaats. In 2019 verblijft en werkt u in Caïro in een supermarkt. Bij het verlaten van de supermarkt wordt u in elkaar geslagen door A. A., M. A. en hun aanhangers. U verliest het bewustzijn en wordt later wakker in een privéziekenhuis. U neemt het besluit het land te verlaten. U doet een beroep op de kerk die een werkvisum voor Koeweit voor u regelt. Daarmee vertrekt u op 26 november 2019 naar Koeweit. U werkt er als bewakingsagent voor een bedrijf. Wanneer uw visum niet meer verlengd kan worden in Koeweit in 2022, spreekt u een man aan die een Schengenvisum bij de Belgische ambassade regelt voor u. Dit doet hij op basis van valse informatie over uw functie, uw loon en uw geldbezit. Op 19 september 2022 reist u af naar België met als doel om door te reizen naar Italië, waar vrienden van u wonen. Bij de grenscontrole op de luchthaven in Zaventem blijkt dat uw reisdoel onduidelijk is en dat u niet in het bezit bent van een terugvlucht van Italië naar België. Wanneer de politie u de toegang tot het grondgebied weigert, doet u een verzoek om internationale bescherming. U verblijft vanaf dan in het transitcentrum Caricole.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: uw Egyptisch paspoort (waarvan het CGVS een kopie doorkreeg via de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats), foto's van uw Egyptische identiteitskaart, van uw gezinssamenstelling, van uw uitstel van militaire dienst, van processen-verbaal uit 2015 en 2019, van medische attesten uit 2015, van röntgenfoto's, van certificaten in verband met uw religieuze titel en activiteiten, foto's van u in de kerk en afdrucken van een telefoonconversatie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief – u was immers niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleken – en het feit dat u bij aankomst in België niet over toereikende bestaansmiddelen beschikte voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovendien heeft u gepoogd de autoriteiten te misleiden door valse informatie te verstrekken aangaande uw reismotief voor het verkrijgen van uw Schengenvisum (Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats; CGVS II, p. 19).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021 toegevoegd aan uw administratief dossier, en de UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt van oktober 2020 beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/_E_Egypt_-_Christians_-_CPIN_v4.0.pdf blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinai en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeenkomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen voor de DVZ en het CGVS over het geheel van confrontaties niet eensluidend, soms zelfs tegenstrijdig en in het algemeen beknopt zijn.

Een overzicht van alle feiten die u te beurt vielen valt hierdoor bijzonder moeilijk te reconstrueren. Wat de opeenvolging van de incidenten betreft, maakt u bij de DVZ melding van twee confrontaties met de Moslimbroeders, namelijk in 2015 en in 2019. U vermeldt er ook bij dat u voortdurend werd gevolgd en beschrijft de confrontatie in 2019 als de laatste confrontatie (Vragenlijst CGVS, punt 3 vraag 5). Tijdens

het eerste onderhoud maakt u bij het vertellen van uw asielrelaas melding van dezelfde feiten. U dateert ze ook in 2015 en in 2019. U verklaart voorts dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis naar huis ging en daar opnieuw werd lastiggevalen en geslagen waarna u nu naar Asiut vertrok voor drie maanden. Vervolgens gevraagd of u nog andere problemen kende in Egypte, antwoordt u van niet en voegt eraan toe dat de mannen u gevolgd hebben. Later gevraagd of u na het incident in juni 2015 en vóór het incident in 2019 nog werd lastiggevalen, antwoordt u dat u geslagen werd door de mannen en zelfs pv's en medische rapporten hebt in dit verband. U verklaart dat u echter niet alle pv's en medische rapporten in uw bezit hebt en kan aanleveren aan het CGVS. Nogmaals gevraagd naar overige incidenten, noemt u een incident in 2018 waarbij u geslagen werd door de twee mannen op de markt in Asiut. Vervolgens gevraagd of er vóór 2018 nog incidenten waren, ontkent u dit onrechtstreeks door te zeggen dat u nooit lang op bepaalde plaatsen bleef zodat men u niet kon vinden (CGVS I, p. 16, 20). U maakt aldus geen melding van een incident dat zich thuis heeft afgespeeld vlak na uw ziekenhuisbezoek in 2015 zoals u tijdens het vertellen van uw asielrelaas liet uitschijnen. Tijdens het tweede onderhoud gevraagd naar confrontaties naast degene die u al vernoemde in 2015, in 2018 en in 2019, antwoordt u eerst dat er andere momenten waren die niet zo erg waren omdat andere mensen meteen tussenkwamen, maar dat er veel incidenten waren. U gevraagd om over de minder ernstige incidenten te vertellen, brengt u twee incidenten ter sprake die u nog niet eerder genoemd hebt en waarbij uw zogenaamde vervolgers telkens betrokken waren. Eén incident vond plaats in Luxor in 2016 waarbij A. M. en A. A. u aanvielen zonder aanleiding. Het andere vond plaats in januari 2017 in Sharm El Sheikh. Daar viel A. A. en zijn entourage u aan. Gevraagd of er nog andere incidenten waren, zegt u dat u nog wel eens werd aangevallen door de mensen van A. M. en A. A. maar niet meer weet waar het was en dat het kleinere incidenten waren (CGVS II, p. 11-12).

Uit dit alles blijkt dat u slechts met mondjesmaat alle feiten aanbrengt, terwijl er verwacht zou worden dat u spontaan alle problemen en incidenten, zeker waarbij A. M. en A. A. betrokken waren, weergeeft. Bovendien spreekt u zich tegen wat betreft over de incidenten tussen juni 2015 en 2018. Dat u de incidenten 2016 en 2017 geheel ongemoeid laat tijdens het eerste onderhoud, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Al evenzeer twijfelachtig is het gegeven dat u het incident van 2018 zowel bij de DVZ als bij het vertellen van uw asielrelaas voor het CGVS achterwege laat in het licht van uw latere verklaringen hierover. Deze tonen duidelijk aan hoe belangrijk dit incident was. U stelt namelijk dat A. A. en A. M. toen wilden dat u uw aangifte zou intrekken zodat ze niet langer juridisch zouden worden vervolgd voor de feiten. U legt uit dat ook al waren de twee mannen op borgtocht vrijgelaten, er hoe dan ook een rechtszaak tegen hen liep die hen uiteindelijk bij verstek veroordeelde in 2018. Gevraagd in welke maand van 2018 het incident plaatsvond en vervolgens of dit incident voor of na de rechtszaak plaatsvond, moet u het antwoord op de laatste vraag schuldig blijven (CGVS I, p. 21-22). Dat u het antwoord niet weet op deze vraag die de kern van uw asielrelaas aanbelangt maar ook dat u het bestaan van een rechtszaak tegen de daders en een veroordeling laattijdig ter sprake brengt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In tegenstelling tot wat betreft de incidenten van 2015 en 2019 brengt u geen stavingsstukken of enig begin van bewijs aan omtrent de rechtszaak en de overige confrontaties die u vernoemt en waarvoor eveneens een procesverbaal werd opgemaakt. Het ontbreken van deze stukken, wijt u aan de discriminatie tegenover christenen in Egypte waardoor het onmogelijk zou zijn om deze stukken nog te verkrijgen (CGVS I, p. 23, 27; CGVS II, p. 5, 18). Hierbij kan als kanttekening geplaatst worden dat u van de eerste en laatste confrontatie wel stukken kan voorleggen, dat u als slachtoffer bij het afleggen van de klacht mogelijks een kopie kreeg, in het bijzonder omdat er in 2018 een juridisch gevolg gegeven werd aan uw eerste proces-verbaal. Wat het ontbreken van enig medisch stavingsstuk betreft omtrent de confrontatie in 2019, verwijst u naar het gegeven dat een privéarts of- ziekenhuis geen dergelijke documenten aflevert (CGVS II, p. 25). Wat er ook van zij, dat u geen enkel stuk aanbrengt naar aanleiding van de rechtszaak uit 2018 die door uw advocaat werd opgevolgd (CGVS II, p. 23), roept grote vragen op. Het CGVS kan dan ook enkel besluiten dat uw verklaringen over de andere incidenten en de gerechtelijke vervolging van de daders geen steun vinden in uw documenten.

Verder wordt vastgesteld dat uw verklaringen over de incidenten inhoudelijk niet overeenstemmen met de door u aangebrachte stukken. U verklaart meermaals dat u op het moment van de eerste aanval in juni 2015 samen met uw broer voedsel aan het bedelen was aan arme mensen, zowel moslims als christenen. U verklaart ook dat de Moslimbroeders niet willen dat jullie hulp boden aan mensen en dat de kerk een goed doel toont voor anderen. U geeft aldus aan dat de liefdadigheid van uw kerkgemeenschap de agressie van de Moslimbroeders uitlokte (CGVS I, p. 17-18). In het proces-verbaal over dit incident waarin uw verklaringen en die van u broer vermeld staan, worden de activiteiten die u en uw broer op het moment van de aanval deden anders omschreven. Er staat dat zowel u als uw broer verklaarde dat jullie naast

voedselbedeling ook de leer van Jezus overbrachten. In de klacht van 2019 wordt eveneens expliciet verwezen naar uw bekeringsdrift. Meer bepaald verklaart u dat u en uw familie uw woning hebben verlaten in de nasleep van het incident van 2015 omdat u de leringen van Jezus Christus onderwees en sommige mensen overtuigd had om zich tot het Christendom te bekeren. Dit laatste, namelijk dat u de geloofsleer verspreidde of zich zou wagen aan bekeringspraktijken, hebt u echter nooit als dusdanig verwoord voor het CGVS. Meer zelfs, gevraagd naar de manier waarop u uw religie beleed in Egypte, stelt u dat u, uw broer en uw oom als shamas of misdienaar werkten en u altijd opgeroepen werd om te helpen bij de voedsel-, geld- of klerenbedeling aan mensen in nood in uw dorp. Als shamas werd er van u verwacht de priester bij te staan tijdens de misviering (CGVS I, p. 11-12; CGVS II, p. 5). Nergens vermeldt u dat u aan het verspreiden van de christelijke geloofsleer deed, wat overigens bijzonder uitzonderlijk zou zijn in de Egyptische context. Uit achtergrondinformatie blijkt immers dat geloofsminderheden zoals koptische christenen zich ver weghouden van proselitisme. Hoewel proselitisme op zich niet bij wet verboden is in Egypte, kunnen er wel andere wetten worden toegepast om bekeringspraktijken te vervolgen en riskeert men hiermee sowieso buitengerechtelijke repercussies van de autoriteiten en lokale islamisten. Het gegeven dat u uw proselitisme kenbaar zou maken aan de autoriteiten bij het afleggen van de klacht, lijkt al evenzeer riskant en daarom onwaarschijnlijk.

Naast de tegenstrijdigheid in uw verklaringen over de aanleiding voor de aanval van de Moslimbroeders, bevat het proces-verbaal van 2019 nog een andere tegenstrijdigheid. U verklaart daarin namelijk dat u en uw familie (zonder te specificeren wie) de woning hebben verlaten en verhuisd zouden zijn tussen de provincies van de Republiek. Tijdens het onderhoud op het CGVS verklaart u meermaals dat enkel u en uw broer het huis verlieten en van de ene naar de andere plek trokken voor werk en uit veiligheidsoverwegingen. Nergens bracht u ter sprake dat uw ouders of uw zus de woning om redenen die met u en uw boer te maken hebben, hadden verlaten. U gaf ook nergens aan dat zij gezocht werden of problemen kregen met de Moslimbroeders. U legt uit dat uw vader die bij de politie in Asouan werkte vaak afwezig was en op onregelmatige tijdstippen thuis was en niemand thuis werd aangevallen aangezien vrouwen niet worden aangevallen (CGVS I, p. 17, 20). Daarnaast moet nog op enkele opmerkelijk vaststellingen in het proces-verbaal van 2019 worden gewezen. Zo worden nergens de namen van uw zogeheten vervolgers vermeld. De daders van de aanval in augustus 2019 worden omschreven als "extremistische mensen die tot terroristische groeperingen behoren en die op alle plaatsen in de Republiek moeten worden gezocht." Hoewel u in het proces-verbaal duidelijk naar het incident van juni 2015 verwijst, wordt er nergens gesproken over de rechtszaak van 2018 of de juridische stappen die eerder tegen uw vervolgers werden gezet. Gezien u het incident van augustus 2019 na de veroordeling van uw twee vervolgers situeert, lijkt het dan ook essentieel dat u de voorafgaande gerechtelijke vervolging in de aangifte zou vermelden. Al deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts moet worden benadrukt dat uw verklaringen over de sleutelmomenten en -figuren in uw asielrelaas, meer bepaald de aanvallen in 2015, in 2018 en in 2019 en de rechtszaak bijzonder beperkt zijn. Telkens wanneer u gevraagd wordt de confrontaties te beschrijven, beperkt u zich tot beschrijvingen van de belangrijkste feiten zonder daarbij veel details of context te geven. U slaagt er ook niet in dit te doen wanneer u specifiek op gewezen wordt op het geven van gedetailleerde beschrijvingen. U komt dan niet verder dan wat u al eerder in grote lijnen over de incidenten hebt verteld. U voegt daarbij geen nieuwe informatie of details toe (CGVS I, p. 16-18, 22; CGVS II, p. 11-13). Over uw beweerde vervolgers, verklaart u in het eerste onderhoud dat een van hen de leider is van de Moslimbroeders in uw dorp, maar in het tweede onderhoud zegt u dan weer dat u niet weet wie de leider is (CGVS I, p. 16 en CGVS II, p. 6). In het tweede onderhoud gevraagd naar de achtergrond van deze twee mannen, verklaart u kort dat ze uit uw dorp afkomstig zijn. Aangespoord om nog meer te vertellen wat u over hen weet, zegt u dat ze deel uitmaken van de Moslimbroeders en gaat u in op de aanval op uw broer na 2019. Gevraagd naar hun beroep, stelt u dat ze niet werken en het schurken zijn (CGVS II, p. 6). Later laat u zich bijna op toevallige wijze nog ontvallen dat de twee mannen familie zijn van elkaar via hun grootvader nadat u aangeeft dat de ooms van de twee mannen bij de moord op twee christenen betrokken waren in 2011 in El Gherizat (CGVS II, p. 8-9). Er zou verwacht worden dat u deze informatie eerder en spontaan had gegeven. Uw verklaringen klinken dan ook allesbehalve doorleefd. Voorts weet u niet na hoeveel dagen precies de mannen op borgtocht vrijkwamen na hun arrestatie in 2015, noch voor welke rechtbank de mannen bij verstek veroordeeld zijn.

U vermoedt de rechtbank in Sohag (CGVS I, p. 19-20, 23). Van iemand die jarenlang vervolgd werd en wiens vervolgers werden veroordeeld zou een gedetailleerdere kennis van de juridische details mogen worden verwacht. Dit in combinatie met een algehele vage beschrijvingen van de incidenten ondermijnt de waarachtigheid van uw verklaringen.

Een andere belangrijke vaststelling is het gegeven dat het door u beschreven gedrag na de eerste confrontatie en dat van uw zogenaamde vervolgers weinig (logisch) consistent is en om deze reden niet geloofwaardig wordt bevonden. Zo verklaart u dat uw zogenaamde vervolgers nadat ze waren vrijgekomen in 2015 nog steeds werden gesignaleerd in uw dorp en dat u eveneens nog naar uw dorp terugkeerde. Dit roept vragen op betreffende uw veiligheid en het nemen van veiligheidsmaatregelen. Uw verklaringen over uw terugkeergedrag, zijn echter opnieuw niet eensluidend. In het eerste onderhoud verklaart u slechts en keer te zijn teruggekeerd naar uw dorp in februari 2017 als shamas en dat u op andere plaatsen waar u verbleef nog ging dienen in de kerken en voedsel ging uitdelen (CGVS I, p. 24). In het tweede onderhoud gevraagd in welke kerken u als misdienaar optrad sinds 2017, noemt u de kerken El Adra in het dorp El Betar en in Mar Georgis in uw dorp. Gevraagd in welke periode u in die kerken diende, verklaart u dat enkel naar de kerk ging en daarna terugkeerde. Gevraagd of u van 2017 tot uw vertrek in Egypte altijd misdienaar was in die kerken, bevestigt u dit. Gevraagd hoe vaak u terugkeerde naar uw dorp om de mis te dienen, zegt u aanvankelijk dat u elke mis aanwezig was, wat neerkwam op vier keer per week. Gevraagd of u bepaalde veiligheidsmaatregelen nam bij uw terugkeer naar het dorp, stelt u dat u slechts een week geweest bent en de mannen toen in de gevangenis zaten voor een ander misdrijf in een andere zaak. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring, ontkent u dat u gezegd hebt dat u vier keer per week naar de kerk in uw dorp ging maar dat u naar andere kerken ging. Nogmaals gepolst naar de momenten waarop u terugkeerde naar uw dorp, verklaart u dat u op onregelmatige tijdstippen, soms na een maand, soms na drie maanden, naar uw dorp terugkeerde om uw familie te bezoeken. Vooraf belde u met uw vrienden om te vragen of de mannen in het dorp aanwezig waren. Waren ze afwezig dan, keerde u discreet terug. Hiermee bedoelt u dat u met een vreemde auto aankwam en enkel het ouderlijk huis binnenging en met dezelfde wagen opnieuw het dorp verliet. De laatste keer dat u terugkeerde, stelt u nu, was in 2018. Nadien keerde u niet meer terug naar het dorp omdat u in diezelfde periode werd aangevallen in Asiut (CGVS II, p. 9-10). Uit het bovenstaande kan worden afgeleid dat uw verklaringen omtrent uw terugkeergedrag niet geheel gelijklopend zijn en dat u deze verklaringen lijkt aan te passen wanneer u geconfronteerd wordt met de gevolgen van uw terugkeer voor uw veiligheid. Zelfs als u alle veiligheidsmaatregelen in acht nam zoals u ze in laatste instantie hebt beschreven, dan nog roept uw gedrag vragen op. U verklaart immers dat u voedsel bleef uitdelen aan armen op de plaatsen waar u verbleef, terwijl dit bij uitstek de activiteit was waarvoor u werd vervolgd door de Moslimbroeders. Uit uw overige verklaringen blijkt dat de mannen er in slaagden u overal te traceren. Logischerwijze zou er verwacht worden dat u uw christelijke activiteiten buiten de kerk, zoals de voedselbedeling, liet varen om zoveel mogelijk low profile en uit het vizier van A. A. en A. M. of andere Moslimbroeders te blijven.

Daarnaast kunnen ook enkele grote vraagtekens geplaatst worden bij het gedrag van A. A. en A. M. Een van de opmerkelijkste vaststellingen is dat zij erin slagen u jarenlang te traceren op plaatsen zoals Luxor, Asiut, Sharm El Sheikh en Caïro die tientallen tot wel honderden kilometer verwijderd zijn van het dorp waaruit zij en u afkomstig zijn. Uw tracing in Caïro verklaart u doordat u gezien werd door dorpingen in Caïro. Vreemd genoeg verklaart u eerst dat u 'blijkbaar' gezien werd door dorpingen. Gevraagd of u denkt of dat u er zeker van bent dat u gezien werd, antwoordt u dat er zeker van bent, omdat u de dorpingen zelf hebt gezien en ze u hebben begroet (CGVS II, p. 17). Daarnaast blijft het ook opmerkelijk dat de mannen u in Caïro opsporen in 2019, u met meerdere personen aanvallen maar uiteindelijk wel in leven laten. Na uw vertrek richten ze hun pijlen op uw broer, ontvoeren ze hem en laten ze hem bijna voor dood achter in de woestijn (CGVS II, p. 14-15). Als de mannen en hun entourage er werkelijk op uit zouden zijn u of uw broer te doden zoals u aangeeft, zou verwacht worden dat ze doortastender te werk waren gegaan. Het blijft ook vreemd dat ze u en uw broer jarenlang viseren en dan pas pogingen doen om uw broer te vermoorden. U verklaarde namelijk dat ook hij meermaals werd aangevallen en geslagen tussen 2015 en 2020. Over deze problemen kunt u echter niets concreets vertellen, wat op zich de wenkbrauwen doet fronsen (CGVS II, p. 16). Dat de Moslimbroeders u enkel en alleen wilden intimideren, lijkt evenmin een houdbare hypothese. Als ze daarop uit waren, zou verwacht worden dat ze uw dichtste familieleden erbij betrokken hadden. Dit gebeurde volgens uw verklaringen op het CGVS echter op geen enkel moment. Volgens u had dit te maken met het feit dat uw vader politieagent was. Wel haalt u problemen met Moslimbroeders aan die uw oom en (de zoon van) uw tante hebben gekend. Hierover verklaart u in het eerste onderhoud overigens dat deze problemen niet aan de uwe waren gelinkt maar wel hetzelfde doel hadden (CGVS I, p. 26-27; CGVS II, p. 13-16).

Daarnaast lijken deze mannen straffeloos te werk te kunnen gaan en de politie en justitie steeds te ontlopen. U verklaart dat dit mogelijk is omdat ze gesteund worden door machtige mannen maar u kunt geen namen geven van personen die hen een hand boven het hoofd houden. Gevraagd naar wie deze personen mogelijks kunnen zijn, of welke functies deze personen kunnen hebben, antwoordt u dat ze mensen van de Shaad-partij zijn en hoge rangofficieren bij de politie. Uw enige indicatie hiervoor is dat ze na vier dagen detentie via een borgprocedure werden vrijgelaten (CGVS II, p. 18).

Tot slot stelt het CGVS vast dat het paspoort waarmee u Egypte heeft verlaten, al in uw bezit was nog voor de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek zich hadden afgespeeld. Dit paspoort werd volgens uw verklaringen aangevraagd in januari 2019 en afgeleverd op 9 april 2019, terwijl uw problemen zich voordeden in Cairo in augustus 2019 (CGVS II, p. 20). Aangezien dit paspoort voor het eerst werd gebruikt in november 2019, toen u uw land ontvluchtte en naar Koeweit trok, is het dan ook opmerkelijk dat u dit paspoort al had aangevraagd nog voor uw problemen zich hadden voorgedaan. Gevraagd om welke reden u dat paspoort had aangevraagd, verklaart u uiteindelijk dat u het aangevraagd had voor als u het ooit nodig zou hebben en om als extra identiteitsbewijs te hebben voor het geval u uw identiteitskaart zou kwijtspelen (CGVS II, p. 20-21). Dit is evenwel een blote bewering die door geen enkel concreet element wordt ondersteund. Het lijkt te suggereren dat u al eerder plannen had om het land te verlaten. CGVS kan evenwel enkel met zekerheid vaststellen dat u al in het bezit was van het paspoort dat u nodig had om naar het buitenland te vluchten nog voor de feiten die tot die vlucht hebben geleid zich hebben afgespeeld. Deze vaststelling voegt in het licht van de bovenstaande vaststellingen evenwel extra gewicht toe aan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan worden besloten dat uw verklaringen omtrent uw problemen met de Moslimbroeders en in het bijzonder met A. A. en A. M., weinig eensluidend, niet logisch consistent en te vaag zijn. Daarnaast vinden ze onvoldoende steun in de door u voorgelegde stavingsstukken. Er kan u bijgevolg de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De documenten die u voorlegde, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Algemeen kan gesteld worden dat u de authenticiteit van de processen-verbaal niet kan worden nagegaan aangezien u voornamelijk foto's van deze officiële documenten voorlegt. Bijkomend moet worden opgemerkt dat uit de achtergrondinformatie blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in de Egyptische samenleving en er sprake is van zeer wijdverbreide corruptie bij de politie en overheidsadministraties. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Bovendien hebben documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Op zichzelf volstaan de documenten ook niet om geloofwaardigheid te verlenen aan uw verklaringen. Wat de inhoud van de processen-verbaal betreft wordt verwezen naar de eerder gemaakte opmerkingen hierover. Uit de medisch attesten van juni 2015 en uit de röntgenfoto's van uw arm die u voorlegt ter staving van de aanval in juni 2015, kan niet worden afgeleid in welke omstandigheden u en uw broer letsels opliepen. Er worden enkel vermeld dat de opgelopen letsels een gevolg zijn van "harde slagen van anderen". Uit de röntgenfoto's kan zelfs niet worden opgemaakt op welke plaats, op welke datum en bij welke patiënt deze foto's werden genomen. Deze gegevens worden ofwel niet vermeld ofwel zijn ze onleesbaar. De afdruk van een telefoonconversatie bevat het nummer, de datum en de plaats van registratie van het proces-verbaal dat uw broer liet opstellen na zijn ontvoering. Deze informatie kan de bovenstaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet in een ander daglicht plaatsen. De overige documenten kunnen evenmin iets wijzigen aan de bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten, meer bepaald uw Egyptische identiteitskaart en uw Egyptisch paspoort, uw uitstel van militaire dienst en reisdocumenten ondersteunen uw verklaringen omtrent uw identiteit, afkomst, verblijfplaatsen, nationaliteit en reisroute. Deze zaken staan niet ter discussie in deze beslissing. De documenten en foto's betreffende uw religieuze titel van diaken en uw deelname aan de lokale kerkgemeenschap staan evenmin ter discussie.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige

schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verwezen wordt in deze beslissing, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- "- Artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;*
- Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955) ;*
- Artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 ;*
- Materiële motiveringsplicht ;*
- Zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- Verbod van willekeur".*

Het is duidelijk dat "*gegronde vrees voor vervolging*" inhoudt dat de vluchteling tegelijkertijd een "*vrees*" (subjectief element) moet hebben en dat het over een "*gegronde*" vrees moet gaan (objectief element). De persoon moet een vrees koesteren. Dit wordt onder meer bepaald door de persoonlijkheid van het individu: de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere, de psychologische reacties van twee personen zullen in identieke omstandigheden niet steeds dezelfde zijn. Dit heeft invloed op de vraag hoe snel iemand zal beslissen zijn land te verlaten: indien iemand hiermee lang wacht na de laatste daad van vervolging, kan dit te maken hebben met zijn persoonlijkheid. Maar vrees voor vervolging is niet voldoende, ook al is ze een belangrijke indicatie. De vrees moet ook redelijk zijn, kunnen verklaard worden door een aantal subjectieve gegevens: de algemene toestand in het land van herkomst, het lot van familieleden of andere personen in een gelijkaardige situatie, enz. Het objectief element primeert.

De vervolging moet een zekere ernst, een zekere zwaarte vertonen: een persoon die omwille van een probleem van geringe omvang zijn land verlaat, kan niet als vluchteling erkend worden. Het moet gaan om een risico voor zijn leven of zijn vrijheid, of een grove schending van de mensenrechten. Evenwel kunnen "*vele kleintjes een groot maken*": langdurige en voortdurende discriminaties, zelfs als sommige daarvan op zichzelf genomen onbelangrijk zijn, kunnen iemand het gevoel geven dat het redelijkerwijze onmogelijk is om nog langer in zijn land te blijven. Er dient te worden opgemerkt dat opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een *gegronde vrees voor een - toekomstige - vervolging* volstaat. Daarenboven dient te worden bemerkt dat er geen absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land was gebleven. Het volstaat dat er een redelijke kans is dat de vervolging zal plaatshebben. Het Amerikaans Hooggerechtshof stelde in een principiële beslissing van 9 maart 1987, inzake "*INS v. C. FONESCA*", dat "*een gegronde vrees voor vervolging*" aanwezig kan zijn, zelfs indien de kans dat de vluchteling vervolgd wordt in geval van terugkeer, minder van 50% bedraagt.

In onderhavig geval licht verzoeker concreet toe dat hij een *gegronde vrees* koestert dat hij zal worden vervolgd omwille van het feit dat hij een Koptisch Christen is die al meermaals werd bedreigd en belaagd.

In casu verliet verzoeker Egypte omwille van het feit dat hij vervolgd wordt, minstens dreigt vervolgd te worden omwille van zijn religie, meer bepaald omwille van zijn aanhangigheid tot het Christendom, het betreft dus een probleem dat ernstig is en een risico voor zijn leven of zijn vrijheid vormt. Dit wordt bevestigd door de objectieve informatie (rapporten hieronder) zoals hieronder weergegeven. Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld -*quod non*- dat verzoeker in Egypte zou worden vervolgd indien hij daar was gebleven, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat vervolging plaats zal vinden.

In onderhavig geval toont verzoeker zwaarwegende gronden aan dat hij in geval van terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade en zich niet door zijn land kan laten beschermen. Hij is immers een Koptisch Christen.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om voor asielzoekers die in het verleden reeds werden vervolgd, ernstige schade hebben geleden of daarmee werden bedreigd. In dat geval wordt een

beschermingsstatuut toegekend, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit om bescherming toe te kennen indien er sprake is van zeer ernstige trauma's bij de asielzoeker, zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten verdwenen of gewijzigd zijn. Het gaat dan om asielzoekers die een bijzonder sterke vrees koesteren ten gevolge van uiterst ernstige vervolgingen in het verleden.

In casu baseert de bestreden beslissing zich enkel op unilaterale geloofwaardigheidscriteria en haalt verder enkel elementen aan uit de informatiebronnen zonder hun herkomst mee te delen.

Verzoeker herhaalt dat het duidelijk is dat zijn vervolging haar oorzaak kent in het behoren tot een bepaalde religieuze groep. Hij ontvluchtte Egypte immers omwille van religieuze problemen.

In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, maar de vraag wordt niet gesteld of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker stelt dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat hij ten zeerste getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat de bestreden beslissing zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

In casu merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing er zich van moet vergewissen dat verzoeker geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Deze oefening werd niet gedaan.

Verzoeker haalt nog landeninformatie aan die betrekking heeft op zijn situatie als koptisch christen met een rurale achtergrond. Hij citeert uit het rapport *"EGYPT 2021 INTERNATIONAL RELIGIOUS FREEDOM REPORT"* van US DoS en het rapport *"Country Policy and Information Note Egypt: Christians"* van UK Home Office van oktober 2020.

In casu moet worden vastgesteld dat voor zover er zou van kunnen worden uitgegaan - *quod non* - dat verzoeker geen afdoende bewijselementen kon voorleggen dient verzoeker zijn asielaanvraag als geloofwaardig te worden bevonden, in toepassing van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de vaststellingen van de bestreden beslissing niet van die aard zijn de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kon worden gesteld en overtuigt verzoeker dus wel degelijk dat hij een vervolging of een ernstig risico op schade riskeert. Hij toont bijgevolg aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, blijft het verzoekschrift in gebreke om een enkel motief inzake de geloofwaardigheid van zijn persoonlijke asielrelaas te weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn problemen en de volharding in zijn relaas werpt geen ander licht op de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker niet voldoende concreet aantoonde dat hij een nood aan internationale bescherming heeft. Verzoeker lijkt in zijn kritiek te stellen dat het niet correct is dat er eerst een onderzoek gebeurt van de geloofwaardigheid van verzoekers aangehaalde problemen, alvorens een kwalificatie is van verzoekers nood aan internationale bescherming. Dergelijk betoog ontbeert uiteraard elke juridische grondslag. De bestreden beslissing heeft zich gebaseerd op de door verzoeker aangebrachte feiten en elementen, voor zover deze als vaststaand kunnen worden beschouwd. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd dat hij verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er is gebeurd, aangezien dit niet wordt aangetoond aan de hand van een medisch attest, noch kan blijken uit het verloop van de procedure. Het betreft een blote bewering. Verzoeker volhardt in wezen in zijn afgelegde verklaringen. Het loutere feit dat verzoeker de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, weerlegt de motivering van bestreden beslissing niet. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de bestreden beslissing geen beoordeling heeft gemaakt van zijn nood aan internationale bescherming. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, laat toe om kennis te nemen van de motieven waarom voorliggend verzoek om internationale bescherming werd geweigerd.

Waar verzoeker citeert uit meer actuele landeninformatie van US Department of State, toont hij echter niet aan dat de beschreven situatie niet in lijn licht met de bronnen waarop de bestreden beslissing steunt. De bestreden beslissing baseert zich immers op COI Focus “*Egypte. Geweld tegen christenen*” van Cedoca van 17 februari 2021 en hetzelfde rapport van UK Home Office, waarvan de url wordt opgenomen. Deze werkwijze laat toe om zich te vergewissen van zowel de herkomst van de landeninformatie, als de inhoud ervan. Zodoende is de bestreden beslissing gesteund op een veelheid van bronnen en referenties. Verzoeker toont niet aan dat de context is gewijzigd sinds hij Egypte heeft verlaten of dat de bestreden beslissing steunt op verouderde landeninformatie. De vermelding dat verzoeker een rurale achtergrond heeft, werpt geen ander licht op de beoordeling van de bestreden beslissing, te meer deze premisse klemmt met de gegevens van het administratief dossier.

Verzoeker heeft aangegeven dat hij afkomstig is van Sohag, wat geen rurale context is, en op verschillende plaatsen heeft verbleven in Egypte, waaronder de steden Assioet, Luxor, Sharm-el-Sheikhen Caïro, wat evenmin als ruraal wordt beschouwd. Verzoekers vader was een politieagent in Aswan, zodat de relevantie van verzoekers grief dat hij als koptisch christen met een rurale achtergrond moet worden beschouwd, zodat de landeninformatie hierover volledig op hem van toepassing is, niet wordt aangenomen.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Ook in het licht van artikel 48/6, § 4, en artikel 47 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de bestreden beslissing op goede gronden is nagegaan of verzoeker internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt voorts op dat verzoeker geenszins de analyse in de bestreden beslissing betwist dat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Egypte een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP